

Director: Vicenç Villatoro

Cap de projectes editorials: Martí Anglada

Subdirectors: Xavier Barbé

Lluís Martínez

Josep Playà

Agustí Pons

Coordinadors: Joan Catà,

Pere Cullerell,

Josep M. Torrent,

Miquel Àngel Violan.

Delegat a Madrid: Josep Capella.

Àrees: Andreu Castellet

(Societat);

Àngel del Castillo (Esports);

David Castillo (Suplement

Cultura);

Ricard Fité (Edició);

Pere Prats (Disseny);

Pere Tió (Cultura i espectacles);

Ricard S. Velázquez

(Fotografia).

Seccions: Francesc-Marc

Alvaro (Opinió);

Joan Armengol (Economia);

Jordi Badia (Món);

Lluís Bonada (Reportatges);

Lluís Bou (Països Catalans);

Enric Bruguera (Espanya);

Jordi Capdevila (Cultura);

Elena Garcia (Disseny);

Andreu Farràs (Suplements);

Isabel Julivert (Fotografia);

Oscar Montferrer (Ràdio i

televisió);

Bru Noya (Esports);

Jordi Panyella (Societat);

Albert Pla (Edició);

Antoni Reig (Tancament);

Montserrat Rius

(Documentació).

Delegació a Madrid:

Zorrilla, 21, 2n C

28014 Madrid

Tel.: (91) 521 27 68

Fax: (91) 521 29 37

President: Xavier Llobet

Vice-president: Josep Serra

Adjunt a presidència: Josep Planas (director d'administració). Director comercial: Adolf Francisco.

Àrees: Departament tècnic i de producció interna: Joan Tió (director), Manel Navarro (regent), Toni Díaz i G. (cap de fotocomposició). Cap de màrqueting: Carles Montaner. Relacions institucionals: Candi Casademont (directora). Departament de recursos humans: Carles Rodríguez Vila (director). Departament de distribució i producció externa: Isabel López (directora). Departament de publicitat: Pere Ponz i Agut (director), Roser Alegret (coordinadora). Departament d'administració: Jaume Serrà (cap de comptabilitat), Ramon Farré (compres). Centre de producció de Badalona: Jordi Brullas (director), Xavier Melero (cap d'impressió), Josep Maria Guilera (cap de tancament).

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Consell de Cent, 425/08009 Barcelona

Tel.: 265 60 00

Tèlex: 54063

Fax: 265 82 51

231 80 10

265 81 91

Impressió: T.I.S.A.

Difusió controlada per l'OJD

OPINIÓ

E D I T O R I A L

Aznar-Anguita, una estranya aliança

Aznar i Anguita s'han reunit per posar sobre la taula les seves coincidències i han constatat que senten una mateixa preocupació per allò que ells anomenen els "problemes nacionals". Aznar i Anguita discrepen de quasi tot pel que fa al present i al futur de l'Estat espanyol però tots dos s'autoerigeixen en defensors d'una certa idea de nació espanyola i es mostren alarmats i preocupats per allò que consideren la feblesa actual de l'Estat. És cert que Anguita diu que vol modificar l'article vuitè de la Constitució per tal de caminar cap a un Estat federal i que Aznar es declara partidari d'un pacte entre el PSOE i el PP per reduir el sostre autonòmic, però cap dels dos no està disposat a acceptar que altres forces polítiques puguin tenir una idea diferent d'Espanya de la que ells exhibeixen.

Des de Catalunya, aquesta obsessió per deslegitimar tota idea d'Espanya que no sigui la que es té des dels partits estatals resulta cada dia més difícil d'entendre. Poques són les sorpreses que, a aquestes altures, pot deparar Julio Anguita. Un polític que confon els colpistes soviètics amb els representants de la llibertat parlamentària i la burgesia catalana amb el manchesteristes més recalitrants demostra ser un polític de lectures mal païdes i un doctrinari perillós. Pel que fa al líder del PP, continua fent la trampa de no voler discutir, una per una, les propostes plantejades per CiU al govern del PSOE —unes propostes econòmiques que van en la línia del que ell hauria de defensar— i, en canvi, de centrar el debat en termes de patriotisme emocional en què la contribució dels nacionalistes catalans a la governabilitat d'Espanya és sistemàticament negada.

Els dos líders es van reunir dimarts passat, és a dir, mentre se celebrava al Senat la cimera autonòmica a la qual José María Aznar s'havia negat a assistir. Que, des de les files comunistes, o postcomunistes, es faci aquest menyspreu al parlamentarisme no hauria d'estranyar. Però que aquest menyspreu sigui com-

partit pel líder del partit que, si més no teòricament, assumeix la tradició liberal i conservadora només s'entén des del confusionisme que sembla presidir les actuacions de José María Aznar. Seria simplista, però, menystenir la importància d'aquesta reunió i de les que seguiran. Són un símptoma de la irritació que existeix en àmplies capes de la societat espanyola per la contribució del catalanisme polític a intentar modificar una idea d'Espanya de la qual encara uns quants, a dreta i esquerra, s'atorguen el monopoli.

Mèxic: entre el narcotràfic i la involució

L'assassinat del secretari general del PRI, José Francisco Ruiz Massieu, s'inscriu en la línia desestabilitzadora que va ser, també, la causant de la mort de Luis Donaldo Colosio, candidat del mateix partit a la presidència de la República. Mèxic està immers en un procés de regeneració política i canvi social que sembla ineluctable i del qual el Tractat de Lliure Comerç (NAFTA) amb els Estats Units i el Canadà n'és l'exemple i, en certa manera, el motor. Aquest procés de regeneració política topa tant amb els interessos de la vella guàrdia del PRI, i amb el conjunt d'interessos i de corrupcions que representa, com amb els càrtels colombians de la droga, que necessiten Mèxic com a plataforma d'entrada cap als Estats Units. Colosio i Ruiz Massieu s'havien destacat, dins del PRI, en la lluita contra els narcotraficants tant per millorar la imatge mexicana davant dels Estats Units com per netejar el mateix partit de connotacions criminals i mafioses. L'assassinat d'aquests dos polítics ha estat un cop dur a la renovació política mexicana però no sembla que sigui capaç de frenar un procés de canvi potenciat des de dins mateix del PRI i àmpliament recolzat per la comunitat internacional.

El toro

VICENÇ VILLATORO

Es veu que el ministre Borrell, per completar la política de retirada de publicitat d'enmig del paisatge, ha anunciat que es retiraran les siluetes del toro que anunciaven l'Osborne. A partir d'aquí, immensa polèmica. Han sortit articulistes, escriptors, associacions, per demanar que es mantingui aquest anunci. Alguns dels defensors han utilitzat criteris estètics, de tradició cultural. Altres, més interessats, han fet una defensa liberal de posar publicitat allà on es vulgui. Però ràpidament la cosa ha derivat cap a criteris ideològics: els toros són la festa nacional, el símbol de l'espanyolitat, i el cartell en qüestió beu directament de les fonts de l'essència patriòtica.

Es obvi que una reacció tan àmplia i visceral indica que s'ha tocat un punt sensible. Si el PP, els seus columnistes i els seus diaris, alguns Ajuntaments i diverses associacions han fet seva la campanya per mantenir el toro d'Osborne a les carreteres és que el seu contingut simbòlic és dens i motivador. Vull dir que no ho haurien fet per l'anunci del Campari, per dir-ne un de clàssic. I és obvi que en la politització de l'assumpte hi participa el fet que el toro hagi estat declarat "símbol nacional" espanyol per tota una línia de pensament tradicionalista que s'alarmia i es mobilitza contra el que interpreta com una renúncia a les arrels. Durant uns anys, els del PSOE, el nacionalisme espanyol ha buscat la regeneració i la modernització, tancant sota set panys el sepulcre del Cid i el toro d'Osborne. Però ara, de la mà del PP, el nacionalisme espanyol de tota la vida està vivint una fase de desacomplexament, de retrobament amb el tòpic, de rearmament simbòlic. El nacionalisme del PSOE venia a dir que Espanya no era com deia el tòpic, sinó un país modern capaç de fer Expos i Jocs. El nou vell nacionalisme del PP diu que Espanya és el tòpic i el toro i que amb molt d'orgull.

Em sembla clar que la campanya del toro és una campanya nacionalista. La pregunta, des de Catalunya, i a efectes estrictament retòrics, és si els ciutadans d'aquí se senten representats i simbolitzats per aquest toro al qual s'atribueixen virtuts de símbol i de representació. No pregunto si agraden els toros o si formen part de la nostra tradició. Pregunto si la gent s'hi identifica. Jo crec que no gens. Per mi, que el treguin. Aquí. Allà, que facin el que vulguin.

ENTRE PARÈNTESIS

DESCLOT

Canàries, sí; Catalunya, no

En el marc de diverses activitats paral·leles a la reunió d'aquests dies a Madrid del Fons Monetari Internacional, el president de la comunitat canària, Manuel Hermoso, ha tingut una presència destacada. Hermoso va presidir ahir una taula rodona sobre desenvolupament en zones de conflicte, amb la participació de Richard Gardner, ambaixador dels Estats Units a Espanya, Haim Herzog, ex-president de l'Estat d'Israel, i Iàsser Arafat, cap de l'OAP i president de l'autonomia palestina. El govern de Canàries ha esponsoritzat alguna d'aquestes activitats paral·leles, i això s'ha traduït en detalls simbòlics, com cartells institucionals d'aquesta comunitat insular, o elements més pràctics i tangibles, com la presència d'un pavelló específic en el recinte de la reunió de l'FMI, l'únic d'una autonomia espanyola. Si aquesta promoció per lliure l'hagués portat a terme Catalunya, ben segur que més d'un hauria posat el crit al cel.

Preservatius rendibles "Preocupats" per TVE

Mentre hi ha qui encara discuteix la validesa teològica del preservatiu o condó, a França ha sorgit una curiosa iniciativa d'una cadena de farmàcies instal·lades en grans superfícies comercials. La posada al mercat de sis milions de preservatius fabricats d'acord amb les últimes normes sanitàries més avançades, al preu de poc més de dotze pessetes la unitat, serveix per anunciar que l'equivalent al total de vendes d'aquesta producció serà donat a una associació reconeguda de lluita contra la sida, per tal de contribuir a posar en marxa diversos projectes assistencials, sobretot d'atenció als infants afectats per aquesta malaltia i les seves famílies. L'anunci de la cadena comercial, publicat a tota plana a diversos periòdics francesos, adverteix que el preservatiu no és la panacea, però en espera de coses millors bona és aquesta iniciativa que integra sense manies el món comercial i el de la solidaritat. Aquests preservatius amb bon missatge són a la venda, des de dimecres, en capsetes de deu unitats.

Una anomenada *Asociación de Escritores y Periodistas Independientes* (AEPI) ha demanat recentment que el nou consell d'administració de RTVE —que ha de sortir de les negociacions entre PSOE i PP— estigui integrat per "persones representatives d'estaments i institucions professionals i culturals de la societat". Quin altruisme comunicatiu mou aquesta entitat a preocupar-se pel futur de l'ens públic RTVE? Una sola ullada als integrants de l'AEPI ens ho deixa clar. La majoria són columnistes i tertulians habituals de la capital espanyola, del ventall més inflammat: Luis María Ansón (director de *Abc*), José Luis Balbín, Antonio Burgos, Antonio Gala, José María García, Antonio García Trevijano, José Luis Gutiérrez (director de *Diario 16*), Antonio Herrero, Federico Jiménez Losantos, Julián Lago, Manuel Martín Ferrand, José Luis Martín Prieto, Raúl del Pozo, Pedro J. Ramírez (director de *El Mundo*) i Francisco Umbral. Per reunir-se ho tenen fàcil: tots ells prediquen als mateixos llocs. Quin avorriment!